

У Новоме Саду 10. јула 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или фривка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Причтеј и пророчанства чтеније.

Тела л. Јесте л' чули шта ј' Анђелић
Сасвим тазе испланир'о.
Ту сам новост из новина
„Посвећених“ профитир'о.

Ево чујте и будите
Барем мало на опрезу:
Хте'о би Наку да доведе
На вршачку дијецезу.

Синод. Је л' истина, патријару?
То се можда само гата.
Анђелић. Ко још мене сме да пита,
Donner Wetter! Erdegadta!

Синод. Ал за бога. Нако давно
У Швајцарској дане траје.
Он за српство не разбира;
Већ нас можда не познаје.

Њему српство није ништа;
Одрек'о се наших ствари;
Можда већем не зна српски.
Анђелић. Хахаха! Ларифари!

Синод. Да му ј' наша црква мила
Грлио б' је обадвема.
Да он љуби православље
Не би бег'о где га нема.

Кад би дош'о, он би био
Међ народом лутак худи.
Поверења не би стек'о.*)
Анђелић. Та баш то су моји људи.

*) Нека ми опрости ваш наивни идеализам, ал ја држим да наш синод не зна тако говорити. **Боректор.**

Синод. Било б' кавге, било б' трења.
Анђелић. У мутној се лови води.
Синод. Не би било измирења.
Анђелић. То је оно што ми годи.

Синод ћути па се мисли —
Чудно стање, срамно стање.
А Анђелић перовођи:
„Забележи: изабран је!“

Шетња по свету. XXIX.

Давле српски краљевић зна словом четири стотине мађарских речи! То је врло лепо и мора сваког Србина јако обрадовати, јер то значи, да ће садашњи краљевић а будући српски краљ (т. ј. ако и т. д.) бити велики јунак. Јер ја н. пр. знам по чувењу само за једну мађарску реч, за Вац, па ме одмах глава заболи, чим је се сетим, а будући српски краљ (т. ј. ако и т. д.) зна четири стотине, но поред свег тога њему ни бригеша није. То је прави јунак! У осталом, то се дете сада бави у Слијачу, па ваљда ће српски народ у Србији узети себи име тог места за образац, те слити јачу за оца његовог, да би отац сину могао купити у Пешти кућу и какво добарце у Угарској. То напослетку није ни згорег, јер је увек добро, кад се човек за времена постара за какво добро склониште, где би се могао одмарати и премишљати о прошлим лепим дневима. Само кад се нешто купује, мора се имати и чиме, а у томе као да краљ Милан није баш јак.

Него то су његове приватне ствари, које се никога не тичу, а мене понајмање. Мене море са свим друге мисли, јер не могу никако да се решим, на коју ћу страну белог света сада поћи?

Остао бих овде, али одавде ме гони поп-Панти позив на претплату на његову приповетку „Живео Радаја“, у којем се позиву поп-Панта сам хвали. Хајде да му је ко други рекао, као што је Арсеније слепац казао слепцу Панти:

„Тако, Панто, мудра главо
И слепачка наша славо!
Тако, тако, хај, хај, хај!
Наше славе ти не дај!“

али да он сам себи тако пева, то је могло само у „Нашем Добу“ изићи. Па хајде и то да прегорем, хајде да на то стегнем јуначко срце аман кад у истом листу видех, да се неки попови српски не стиде, да јавно изнесу записник своје некакве конференције, што су је у Новим Карловцима одржали — онда ми се наопако смучило и ја хтедох пребећи у — Србију...

Али шта ћу тамо? Да ме зар ухапсе или протерају? Да гледам зар покор и чудо, како су у Србији само краљ Милан и министар Гарашанин људи, а оно друго све нешто којешта, којих род не би могао „окачествовати“ ни један Дарвин, ни Хекл ни Хексли?

Не, нећу ни тамо! Идем управо у Трст или Реку, где је колера почела беснити, па ћу јој рећи, да она има у нашим крајевима силан род, те нека дође овамо и нека свој род собом понесе. Што је њено, нећу собом понесе. То је бар право и поштено. За што да се ми с њеним родовима мучимо и патимо кад се она с њима усрећити може? Ево, ми ћемо их дати драговољно, а нас нећу остави с миром.

„Куд ћеш чак у Трст или на Реку?“ рече ми на станици један пријатељ, кад сам му саопшти своју намеру и кад сам већ једном ногом ступио на да-

ску од влака. „Ожени се, па ће ти колера и сама доћи.“

Али на то нисам му могао ништа одговорити, јер је у тај мах по трећи пут zazвонило и ја сам морао ући унутра у купе, а за тим се одмах и влак кренуо. Путем пак премишљајући увидео сам, да је боље, да ја сам идем колери, него да она мени сама на ноге дође. Јавићу вам у своје време о овом мојем најновијем „путешествију.“

Милисав.

У Ш Т И Ц И,

Из Ниша су протерали сад опет некоје посланике. Дакле иде све на више. То је знак да ће се ипак добро свршити.

Чудни људи ти Јапанци. Они увек проучавају најгоре зло, па отуда онда изводе, како би требало да изгледа добро. Сад читам, да су свог министра правде послали у Угарску.

Јапански министар правде говорио је с министром Тисом. Која је ваша отачбина? — питао је Тиса. — „Јапан.“ И — „јапан,“ рече министар-председник.

„Како ће се пронаћи она четир свештеника, која су писала отпоздрав Герману?“ Има само један начин. Судећи по њиховом писању, чим Герман сиђе с данашњег места, сва четворица би од радости и зкоже искочила. Ето дакле како да их познате.

ПОДЛИСТАК.

Разуме се, ону лепшу!...

Од Драге Гавриловића,
учитељице.

Госпођица Даница и Аница рођене су сестре. Обе су једнако лепе, једнако васпитане, једнаких способности за добро и зло и напослетку једнаког и мираза; само некако нису једнаке среће. — Даница је с годином старија од сестре, па нико ни да запита за њу, као и да није на удају, а за Аницом — „да покрјају вратове“...

То је дало госпођу Персу Јовићку — матер им — у велику бригу. Не би хтела да удаје кћери „преко реда“, а ондашњи и страни „јављају се“ тек за Аницу. Није била „сујеверна“ већ „воспитана“ жена, ал готово да верује баба-Ани пударуши: да је ту „метут прст“...

Била се већ сместила да држи, по упутству баба-Ане „девет метанија“ — ако неће помоћи шкодити неможе!...

Али није се само она бринула о Даници; бринуо се о њој и деда Марко Љубић ондашњи трговац. Даница је била добро и умиљато „дете“, па како не би?! Особито како је добро живио с њезиним дедом, па и оцем, покојним поп Јовићем.

I.

Једнога дана дође деда Марко сав запурен Јовиће-

вима. Има важна и брза посла, а отакао је и вино, па се уморио...

„Море, снао, што ти не удајеш Даницу? поче онако „с неба, па у ребра“, по свом трговачком начину, чим остаде с домаћицом сам.

„Боже, чико, како то питате? Како ћу је удати, кад је дете тешке среће — ко год се јави све за Аницу.“

„Хм! — А ти бар удај то пашче“. (Назив „пашче“ био је код деде тепање.)

„Ди би ја давала децу „преко реда“.“

„Аха! сад си погодила и ти ред, а кад сам ти говорио: „Ћено, жено, ред држи свет; не води први пут на игранку обавде кћери заједно“, смејеш се и ти и она моја матора луца. „Шта то фали“ мудрујете ви. Лепе су обавде, па ко попа ко попадију“... Ето вам сад попа и попадије!“ рече деда љутито па стаде истресати лулу.

„Па зар није тако, чико, укус је различит; само је моја сирота Даница тешке среће.“

„Хм, ди ћеш ти са женом да говориш паметно!... „укус“ — „срећа“ — хајд' реци још и судбина... И то ви жене умете, тек да нисте ви криве, већ неко други... Јовићка се насмеја.

„Смеј се, смеј, ал' опет ја имам право. Преживио сам ја и препатио много; видиш ли ти ову седу косу?!“

„Видим, чико, па зато вас и поштујем...“

„Додај ми једну ватрицу“, рече деда помирљивије. Напунио је био лулу, па се опет сместио на канабе.

На горња четир свештеника и на „Заставу“ ба-
дио је поп Лаза проклетство. Да, он је бадио, ал је
питање на кога је пало?

У престолној беседи захваљује се краљ Милан
на народној једнодушности. Оно има неке „народ-
не једнодушности,“ али нема повода, да се
баш краљ Милан на њој захваљује.

Новосадски магистрат је издао наредбу, да се због
колере не сме „никаква вода“ просипати на ули-
цу, а да је сваки дужан пред кућом дваред полива-
ти. Грађани сад питају чиме поливати: вином или
пивом? **Θ.**

Ђира. Даклем шта иште краљ
Милан од опозиције?

Спира. Шта иште? како би краљ
што искао!? Он може само да-
вати.

Ђира. Па шта јој даје?

Спира. Даје јој онај познати
салвет, којим се тако лепо самоу-
биства извршују. И вуди је да то

са благодарношћу прими.

Ђира. А ако опозиција то не прими?

Спира Е онда, — онда, — онда просто остаје
салвет у краљевој руци, — јер Гарашанин га за цело
неће примити.

Кад је повукао неколико димова поче опет, но сада
много блажије.

„Видио сам ја још онда да ти посао неваља. Нема
ту, ћерко, судбине, ни среће, већ како удружиш онако
ћеш кусати, па“ —

„Е, да, има чико, и судбине“, уладе му у реч Јовићка.

„Кажем ја“ —

„Немојте се срдити; само сам хтела рећи да —

„Да ниси ти крива“, смејао се деда; „ал мене не
превари. Знај ја где лежи зец... Одавна ја чујем: „ле-
пша“ и „ружнија“ Јовићкина кћи, а овамо баш да метнеш
на кантар не би ни за длаку уступале једна другој; та
незнаш у коју ћеш пре да погледаш!...“

„Та то је оно што кажем да је Даница тешке среће.“

„Чт! Нема ту срећа посла. Ниси ти требала обадве
девојке у једанпут водити на игранку, па то је...“

„О, часни је потро с игранком! шта је она крива?“
љутила се озбиљно госпођа Перса.

„Много, много. Прва игранка то је за девојку што
за богослова ил' препаранда прва професорска оцена“, фи-
лозофисао је деда; „ако им паднеш први пут у вољу,
благо теби, а ако не стечеш први пут симпатију боље се
сели; после можеш из рукава мудрост лити, већеш се
аснити — остаћеш увек незналица и глупак... Па то
је видиш, фалинка била код тебе. Накинђурила си обадве
девојке, па хајд' ш њима на изложбу у једанпут, а кад
тамо — хехехе (и деда се засмеја), навејао случај више

Ђира. Шта мислиш ти о земљи где народни по-
сланици не могу друкчије да дођу до скупштине већ
ако се у колима сакрију под сено?

Спира. Где се посланици крију под сено, ту
установност иде под купус.

П у с л и ц е.

○. Батум престаје бити слободно пристаниште.
Али тиме брљински уговор није ништа изгубио. Она
слобода, коју је тај уговор дао Батуму, приноси се на
њеног даваоца. Сад је брљински уговор слободно при-
станиште (бар му је осигурано слободно пристаниште).
Која лађа ту баца лангер, — ту ће и запети:
desto lieber je länger.

4. У престолној беседи краља Милана, нема ни-
шта, што би народ огрејало: Само је Батенберг на-
шао што је и тражио.

△. Али то је баш оно, — ко не уме свој народ
да огреје, од тога противник не зебе.

×. Даклем „силу силом“ — тако Гарашанин
пева. А кад би га народ послушао, — онда би пла-
к'о (т. ј. не народ, него Гарашанин).

Љубитеља плаве него црне косе; а женске торокуше и они
жутокљунци удри после ко у бубањ: Даница ружнија од
Анице...“

„Боже, чико, како ви сваћате ту ствар; та од тога
доба прошло је више година, а свет је виђао њих и по-
сле заједно...“

„Дабоме, ал' ком је стало да испитује је л' тако. За
ким повичу „курја“ — остаде до смрти... За то не
износи и оно на пазар што ти није на продају, јер не
ћеш продати ни једно ни друго...“

„Та то су чико, тек трговачки назори!“

„Хе, хе, трговачки назори. А да шта је цео свет
него трговина? Јест, трговина боме, и то не као што је
била некада поштена, него онако вашарска, чивуцта —
„што закачиш, одери...“

„Хајде нека је и тако; али ћете тек допустити, да
је Даница теже среће. Укус је различит, па што да се за
њу нико не нађе?“

„Па већ сам ти казао. Па онда, зар ти не видиш
да је мода окупирао већ и укус... Зар се ви женскиње
поводите за својим укусом кад носите копите у коси и на
врату, и оно седло у хаљини?!... Па тако вам и мушки
кад се жене. Нека само има мираза и нека тек један
викне: „лепа је“, па да видиш чуда, заљубиће се у њену
лепоту и они што је ни видели ису...“

(Продужиће се.)

44. Елем Ђулаји је пао, а Јански је аванжирао. Само Тиса и Хенци још стоје на свом месту. (Хенци као прикован, а Тиса као поткован.)

Ѓ. Овамо онамо и у Нишу је већина истесана. Само не знамо како ће се вратити кућама кроз народни теснац.

□. „Наше Доба“ кука, што је одбор петнајсто-рице потрошио 2000 фр. — Кад се тиче одбора онда му је та сума велика, а кад је реч о његовој субвен-цији онда му је 2000 фр. било мало.

Бука. „Шта ли то чине Гара-шавин и краљ по Србији.“

Шука. „Сврбији.“

Бука. „А шта ли ће бити с оним свештеницима што сад бацају

роклетство?“

Шука. Та они га бацају јер им је тешко, ал мучно да ће га збацити. **Θ.**

Чика Мата.

Стари чика Мата

Има жену младу,
па вам чини с' њоме
читава параду,
али чим се хоће
од куће да макне
а тек кључ у брави
чује се да „двакне!“

Затворена седи

сиротица жена,
(мисли чика Мата,
ова стара бена)
а не види јада
да од њених врата,
сваки кључић има
красних „дупликата!“

Др. Казбулбуц.

Проклетство.

Осим попа Лазе из Осека и његових десет дру-гова ја не знам да је код нас други ко имао обичај да проклиње, доли баба Јула. Па и баба Јула се о-канула тога мосла. Могу вам баш причати и како.

Баба Јула имала малу башту од три леје. Таман јој доспео млад бели лукац, кад упаде комшински ђурак у башту, те кљуцни, пицни, док није сliestио и последњи стручак. Баба Јула стоји под тарабе, па кад је видела покор, ноге јој се узеле, не мож ни напред ни натраг. И она пружи руку према ђурку

и боже јој опрости, прокуне га. Била је то страшна клетва, ја вам је нећу ни исписивати овде, ал ако би попа Лаза баш хтео и даље да буне, могу му дати баба Јулин „рецепт.“ Кад већ хоће да куне, нек бар куне по типару. Доцније се покајала баба што је уклекла божије створење, ал доцкан. Мало било дуго не трајало, кад комшиница баба Јуле закла „прокле-тог“ ђурка, па одвоји батак и за баба Јулу. Вурак био мастан, као попа Лазин брк, који се сад смеши на награду, која ће му пасти у део од Германа.

Баба Јула се не домишљаше јаду, поједе у сласт масан залог, залила га бунарском водицом, кад, ал не лези враже, њој се смучи, па јој би тешко, тако тешко као да се очемерила.

Ви ћете можда мислити, да се она одиста оче-мерила, али јест, не мешајте се у ствари које не ра-зумете, него питајте баба Јулу, она је ту чудну бољку претурела преко главе, па зна каква је. Ми-слиш само да је чемер, ал није чемер. И баба Јула је испрва двоумила, ал чим чу, да је то био баш батак од оног проклетог ђурка, одмах је била на чисто.

Што она укуне, то не може више остати како ваља, али види и сама да ју је казнио бог, што је тако брзоплета, па од оно доба се зарекла пред ико-ном да неће никад више кети.

Но бадава ће се све наше бабе одрицати клетве, кад ми имамо вајних свештеника као што је осечки попа Лаза. Шта ћемо кад је тако ваљда писано, да баба Јула добије насљедника.

Но ја баш не бих рекао да је поп Лази за тим стало, да се не утре код нас мука бабе Јуле, него је њему канда „нешто друго“ у глави, и он би по свој прилици хтео, да узме на се улогу римских папа из средњег века. Но то је доста тешка улога. Римске папе нису у средњем веку само проклињале, него је један од њих (опростите ми, али сам читао у историји) родио дете. То није никакво чудо, нити га је ко уклео на то, него је „човек“ био женско, па се нашло дете, ка и код других женских.

И попа Лаза спада сад већ „под неку сумњу“, јер је код нас Срба клетва само женска особина.

Ал да се манем тога, јер би нас сувише близу одвело. А напоследку нећу да нападам човека, јер ко зна, можда ће се и попа Лаза одрећи једном изри-цања проклетства исто као и баба Јула. Само ће канда бити нека разлика у томе. Баба Јула се од-рекла клетве кад је појела ђурећи батак, а мени се чини, да ће се поп Лаза одрећи клетве, баш онда, кад престане јести ђуреће батакове Гер-мана Анђелића.

Т.

Ала мрзи вино!

Ала браћо мрзим вино!

Рече Воја у механи.

Збиља ј' тако. — Чим га види,

Одмах га тамани.

Божа.

Проба пера.

СХСV.

Благо и тешко.

Благо мољцу у старој архиви.
Тешко кући кад се преда Чиви.

Благо путу куд не иду диви.
Тешко правди где су судци криви.

Благо стрели на доброј тетиви.
Тешко мишу где је мачак сиви.

Благо сетви коју слога њиви.
Тешко слабом у алтернативи.

Благо бесу у свили, кадиви.
Тешко миру кад у страху живи.

СХСVІ.

К р и т и ч а р.

Ништа брже прозрети се неће
Нек критичар кога пакост креће.
Чим се прозре тим се презре,
На коприви грожђе не зре.

Г—Д—Н.

* * *
Му ж. Јоцика, иди донеси тати једно палидрвце!

Ж е н а. Мани се дѣтета, видиш да учи.

Му ж. Јоцика, донеси тати палидрвце!

Ж е н а. Али за Бога човече, што буниш дете, знаш
да си рад да постане лекарем, па нека сад учи.

Му ж. Јоцика донеси тати палидрвце, па макар два
минута доцније — лекаром постао!

Др. Казб.

* * *
П у к о в н и к. Шта је Вама наспело, госп. капетане,
да тражите умировлење?

К а н е т а н. Нисам тако богат, г. пуковнице, да могу
вауцију положити, а жеља ми је, да ступим у брак,
с тога молим, да ме ставе у мир.

П у к о в н и к. Госп. капетане! ја Вас могу само жа-
лити, јер Ви ствар не разумете, као што видим. — Овамо
хоћете да се ожените, а овамо сте ради умир?? При-
јатељу, — ово двоје никад не иде једно уз друго;
То Вас уверавам из свог искуства.

по нем: Др. Казбулбуц.

Опет гости.

Опет су ми гости дошли!

Опет трошка и немира!

Што је много то је много —

Тако хуче мајстор Ћира.

Утеши се, мајстор Ћиро,

И једа се мани;

Нису гости теби дошли,

Него — твојој Ани.

Божа.

Шта жене воле?!

Један беспосличар трудио се, да нађе шта жене на
нама мушкима најрадије имају и дошао је до овог закључка:
Францускиња воле на своме драгану: високо чело
и вечити осмејек на устима;

Немица воли, да јој је муж доброћудан, и да је
веран;

Холандкиња воли, да јој је муж кротак и миран.

Шпанолка воли, да је охол и да се уме осветити.

Талијанка воли човека ватрена и увек заљубљена.

Рускиња воли да је пре свега Рус.

Енглескиња воли помодара, и вечитог путника;

Американка воли — свакога био он млад
или стар, отмен или прост, глув или нем, слеп или бангав,
само ако је — „богат.“

(О нашим Српкињама не нађох ништа; — боже!!)

по нем: Др. Казбулбуц.

Тиса и мађарска опера.

Познато је да мађарска кр. опера у Пешти има грдан
дефицит и да се тај дефицит покрива из државне касе
дакле из новаца, које су и Срби у име пореза уплатили.
Издатак за оперу стављен је у предрачуну под ставком „про-
света“ ма да Тисина влада није дала српском нар. позор-
ишту ни два грошића субвенције. Но није о томе реч
већ о питању, које је неки шаљивчина у листовима ста-
вио „дали се Тиса разуме у комедији?“

На ово питање одговорио је неки мађарски лист от-
прилике овако: „Тиса се у томе јако разуме, шта више
пише и добре трагедије. Јер куд ће те веће трагедије,
него што су његови потписи створили. Његови закон-
ски предлози, његове финансијске реформе чине таки
трагичан утисак, да се угарским држављанима кожа жежи.
Још ни једна трагедија није изазвала тако тужан утисак,
као кад плаћамо порезу, а то је баш тисино — дело.“

Епалепо, Тиса је прослављен и као —
песник. Ал кад он пева ми плачемо...

— о —
О н. Госпођице Јуло, ви не знате да смо ми једно за
друго створени. Ви не знате да би се божија воља испу-
нила, кад би ви мени ову белу десницу пружили.

Она. Знам.

Он. Шта знате.

Она. Знам да то не знам.

— о —
С у д а ц. Како вам је име?

С в е д о к. Иштван.

С у д а ц. А презиме?

С в е д о к. Пре зиме звао сам се Стеван.

— о —
После подне око два сата састала се два ђака у беч-
ком пратеру.

— Сервус Павле!

— Какав „сервус“! Боље ми кажи наздравље!

— А зашто баш волеш да ти кажем наздравље?

— Знаш, онда ће ми се учинити као да сам ручао.

„Наше Доба“ у бр. 80. о. г.

на првој страни, другом ступцу при крају од речи до речи доноси ово: „Ми, које је судбина давно навикла на опака дела, већ одавна смо спремни на свако зло. У.“

Е па лепо кад и сами већ једном јавно признајете. Ту не треба другог хоћу рећи другог коментара.

Ир.

Као очевидни доказ

да у Србији данас влада потпуна слобода штампе, и то така, да јој равне можда нигде на свету нема, — уједно као доказ, како се дивно немачки језик и у Србију допухује, доносимо овде верно прештамнану цедуљу, коју је један наш пријатељ добио, кад је у Београду дувана купио.

Ево овако изгледа:

(ко жели да се увери, може оригинал видети у експедицију „Стармалог“.)

Патрола и комесар.

Једна финансијална патрола дође кући из службе, и затече комесара, ће прегледа пошту. Дужност је дакле да му се јаве, да су дошли из патроле. То и учинише. — Тад ће један од њих казати, да су били у патроли, и да нема ништа новог овим рјечима: Господин комесар покорно јављам, да од наше службе нема ништа! Тад ће комесар с негодовањем одговорити: „И ја видим, да нема.“

— ић.

Наздравље!

Сједила су при једном столу у гостионици два пријатеља и разговарали се. Један од њих употребљавао је бурмут. У један пут ће онај што је свој нос бурмутом подпрашио кинути, — а онај ће други рећи: „Наздравље.“ „Та манте ме, то је од бурмута“ примјети први. Било то од — чега му драго, Ви сте мени дужни казати — фала!

— ић.

А. Молим те, пријетељу, кад ћеш ти већ променути тај твој одрпани шешир. Изгледа већ као девето чудо.

Б. А, тај ће још дуго на мојој глави парадирати, — јер моја жена рече, догод носим ту одрпаницу, неће никуд самном ићи.

Прорачунато је да европски мир стоји годишње 7 милијарда. Ја држим кад би се свака држава обвезала да ће другима давати „мир“, да би тај мир био много јефтинији.

Гаја. О, о, мајстор Пајо, та јуче тек саранисте вашу супругу, а данас већ звиждучете пред дућаном.

Паја. Опростите ми, — али од тешке туге не знам ни шта радим.

Судија. Али кажи ми само, како је то могло бити, да ти однесеш тако велику, тешку касу.

Кривац. А шта је асне, господине, ако вами кажем. Ви то не можете тако брзо научити.

„Знате“ — приповедаше неко у кафани, „ја сам се навикао да се сваке суботе измијем. Ако то не урадим, онда ме целе прошле недеље боли глава.“

Питање. Ако је истина да се од љубави не може живети, од куда онда долази да се љубавници, нарочито супрузи — код који је љубав неограничена — тако брзо засите.

Учитељ. Уф, уф, ух, Перо, ала је то гадно и неучтиво, кад ко у друштву зева! — Зар ти не умеш бар уста затворити кад зеваш.

Тима. А што ти, Симо, потроши толики новац на погреб твоје Маре?

Сима. За то, јер знам да би и она сиротица на мој погреб драге воље још и више потрошила.

Ѓ. Каква је разлика између молитвеника и каквог интересантног романа?

С. Да чујем.

5. Молитвеник многе женске купују, — ал га не читају; а романе читају али их не купују, него их од других позајмљују.

послао: Др. Казбулбуц.

Одговори уредништва.

Либиду. О тима стварима могли би се с вама упусти-ти у преговор само онда, кад би према нама скинули кринку анонимитета.

М. Ј. Бићемо искрени као и увек. Од неколицине ваших песама одабрали смо за штампање само једну. Оне друге чине нам се врло слабе. Ви ћете јамачно на другом пољу пожњети боља успеха.

„Благодјејанац.“ Какав дебел (или дембел) критичар нашао би вашој песми нешто мана; а ми се чудимо што нема и више мана, кад се сетимо каква вам је х р а н а, — као што и сами кажете:

„Више поста него мрса

Од божића до ускрса.“

Ми ћемо запамтити ваше јаде, и шибаћемо гдегод можемо оне несрећнике,

„С којих српска младеж куса

Смрдљива купуса.“

Овај број шаљемо свима дојакошњим нашим претплатницима, па и онима од којих нам до овога часа још није претплата стигла молећи их да се пожуре са пошљком нове претплате, како би им лист и даље непрекидно шиљати могли.

Пријатеље овога листа молимо, да „Стармали“ препоруче свима онима који га још немају, а могли би га држати.

Штампарија А. Пајевића

Издавалац „Стармалог“

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у **НАЈКРАЋЕМ ВРЕМЕНУ**. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно поименце свакога позвати, који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични не ће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога во данас у своје листу цедуљу нађе да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире, или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од ових дужника добио је карту колико и за које

време дугује. Нека нико не чека да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Летопис матице српске. Уређује А Хаџић. Књига 146. За 1886 свеска друга. У Н. Саду. Штампарија др. Светоз. Милетића.

Der Bergkranz. Die Befreiung Montenegros. Historisches Gemälde. Von Pet. Petrović-Njeguš. Ins Deutsche übersetzt von J. Kirst. — Wien Verlag von Carl Konegen. 1886.

Споменац, лирске песме Светолика Лазаревића. III. Београд штампарија напредне странке 1886. Цена је књизи 50 пара дин. 25 новчића.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своје дванајстом броју за год. 1886 овај садржај. 1. Јапанска носила за живе људе, са насловном сликом. 2. Ко је богат, а ко је сиромах? (Неколико сличица.) Од браца Радована. 3. Рад, песма од Милана Влад. Ђорђевића. 4. Спасоносно одело, (са сликом). 5. Наша игра, песма од Црнка. 6. Карло Лине, (са сликом). 7. Мала Смиља, песма са сликом од Јов. Манојловића. 8. Добро Јутро! песма, превео М. Ј. Т. 9. Први растанак и састанак са родитељском кућом, од Браца Веље. 10. Пријатељство, песма од Гојка. 11. Нешто о кумству код Срба. 12. Плашљив Божа, песма (са сликом) од Милољуба. 13. Даштања. 14. Наша поштица. 15. Новије књиге и музикалије.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

СВЕТА ГОРА АТОНСКА

ИЗРАДИО

АЕ. МИТРОПОЛИТ СРПСКИ МИХАИЛ.

ЦЕНА 60 НОВЧ.

Растуривачима дајемо књижевски рабат

Ко унапред новац пошље добиће књигу са наплаћеном поштарином, Штампарија А. Пајевића, у Новом Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник на јаспро-отрањенијег српског илустрованог календара

„О Р Л А“

узима себи слободу учтиво позвати п. и. трговце и обртнике на авонсовање у истоме календару за г 1887.

Укусно израђене огласе рачунамо.

Једну целу страну . . . . . фор. 24.—

" $\frac{1}{2}$ " . . . . . " 12.—" $\frac{1}{3}$ " . . . . . " 9.—" $\frac{1}{4}$ " . . . . . " 6.—" $\frac{1}{8}$ " . . . . . " 4.—" $\frac{1}{16}$ " . . . . . " 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака, колико дојако још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пост. лађа . . . . . 1886. до
од 4. (16.) марта . . . . . даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по-недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по-тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10³⁰ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886

ОДРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.**ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО**

којим сваки може сџм да позлађује, посребљује и по-правља оквири (рамови) и све ствари од дрвета, ме-тала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хар-тије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сџм да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом у-наточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,

(Siegfried Feith in Brünn).

4—10

Чудо у индустрији!**Само 3 фор. 75 нџвч.**кошта код мене од данас особити, регулисан
светлеђи сам од себе**САХАТ са ШЕТАЛИЦОМ и ИЗБИЈАЊЕМ**

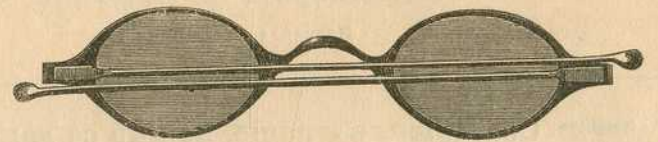
свакога или свако пџ сахата, са 2 претеже од бронзе, са шеталицом у красном, најфиније политираном, као од ораховог дрвета оквиру, ижљебљен, са дивним цифрама, које су опточене ц. кр. масом за светлеђе и ноћу светле саме од себе као месец, тако да се може а да се не пали свеђа одмах видети колико је сахата. За снагу светлеђа стојим

писмено добар

а исто тако јамчим и да сахат добро иде. Ја сам сџм изналазач ових сахатова и само их за то тако јефтино продајем, јер има више стотина на стовари-шту, а треба ми новаца. Пре су ти сахатови тринут толико коштали. Сваки је сахат снабдевен „патентом“. Сахатови се шиљу уз наплату у нат. ч или за готове новце унапред. Добити се могу,

Фабрика светлеђих сахатова са шеталицом
3—4 (Fabrik leuchtender Pendeluhren.)БЕЧ, III. Hintere Zollamtsstrasse N. 9.
J. X. Рабиновић. — (J. H. Rabinovics.)**ОПТИЧКИ ЗАВОД**

ЗЕМАЉСКОГ СРЕДСРЕДНОГ СТОВАРИШТА УЧИЛА.

ВЛАСНИК ЛИПЕРТ и ФАИ

У Будимпешти IV. Museumring Nr. 39.

преко пута од Народног Музеја
препоручују

најбоље и најфиније наочари, цвикере, лорђете, позоришне дурбине, пуштуље, дурбине, микроско-пе, стереоскопе, пантоскопе, величава стакла, ма-ђијске џењере, апарате за маглене слике, арео-метре, термометре, барометре и анероиде по нај-јефтинију цену.

(1—6) Тачна и брза послуга.

Наруђбине се одмах извршују.

Ценовници стоје бесплатно на расположењу.

Адреса: Lippert & Fáy Optisches Institut der Landes
Central Lehrmittel Niederlage Budapest Museumring 39.